

ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Θησεὺς, ἰδὼν τὴν Ἀλκυόνα ἐκπνέουσαν, καταλήθη ὑπὸ φρίκης, ἀφίνει φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἡμιέλκει τὸ ξίφος του διὰ νὰ διαπεράσῃ τὸν Αἰθίοπα, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὡς ἀνάξιον νὰ βάψῃ τὸ ξίφος του εἰς τὸ αἷμα δούλου, ὑπακούσαντος εἰς τὰς διαταγὰς τῆς δεσποίνης του, ρίπτει πρὸς τὴν Φαίδραν βλέμμα περιφρονήσεως καὶ φρίκης ἐμπλεον· ἀλλ' ἐκένη οὐδὲ κἄν ὠχρίασε.

— Ἀθλία! ἀνέκραξε, τί ἐπραξες; σὺ ἐφόνευσας τὴν γυναῖκα αὐτὴν;

— Ἐγὼ, μάλιστα, Θησεῦ.

— Δὲν σοὶ πρέπει θάνατος πρὸς τιμωρίαν τοῦ στυγεροῦ αὐτοῦ ἐγκλήματός σου;

— Ἄν τοι μᾶς κτύπα τὴν βασίλισσαν, διότι ἐτιμώρησε τὴν δούλην της.

— Εἴθε τοῦ Διὸς οἱ κεραυνοὶ νὰ σὲ κατακαύσωσι! εἴθε ἡ θεία δίκη νὰ σὲ καταδιώκῃ ἀενάως καὶ ἐπὶ τέλους νὰ σὲ ἐξοντώσῃ, διότι ἤλθες τὴν νύκτα ὡς ληστής, εὔρας γυναῖκα ἀνυπεράσπιστον καὶ τὴν ἐδολοφόνησες. Τί δικαίωμα ἔχεις ἐπ' αὐτῆς;

— Εἶχον δικαίωμα, καθότι μὲ ἐξύβρισε!

— Σὺ λοιπὸν κυβερνᾷς ἐνταῦθα;

— Δὲν κυβερνῶ, δὲν εἶμαι ὅμως καὶ δούλη· καὶ ἀποφασίσασα νὰ ἔλθω μαζί σου καὶ νὰ κατοικήσω εἰς τὴν οἰκίαν σου, δὲν παρητήθην ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκδικῶμαι τοὺς ἐχθρούς μου.

— Ἀνάθεμα τὴν ὥραν καθ' ἣν σὲ ἔφερα. Λυπηρὸν προαίσθημα ἔχω ὅτι θὰ φέρῃς μεγάλα δεινὰ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου!

— Τῶν δεινῶν αὐτῶν θὰ συμμεθέξω καὶ ἐγὼ, καθὼ αὐζυγός σου.

— Καὶ ἐμελέτας καὶ τὸν υἱόν μου αὐτὸν νὰ θυσιάσῃς εἰς τὴν ἐκδίκησίν σου!

— Ἡ ἔλευσίς σου μὲ ἐμπόδισε.

— Πρόσεχε εἰς τὸ ἐξῆς μὴ τὸν βλάψῃς, διότι ἂν ἀποθάνῃ, θὰ ἀποθάνῃς καὶ σὺ ἀμέσως.

— Σὲ ὑπακούω, ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ μὲ ἐμποδίσῃς νὰ τὸν μισῶ.

— Φύγε, διότι ἡ θεὰ σου μοὶ προξενεῖ φρίκην, ἂν καὶ ἦσαι ὡραία τὴν μορφήν.

— Ἰγίαινε! δὲν μὲ εὐχαριστεῖ ποσῶς ἡ παρουσία σου, ἂν καὶ φημίζῃσαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

— Φύγε! Οὐδέποτε θέλω λησμονήσαι τὸ ἐγκλήμα σου.

— Καὶ ἐγὼ, Θησεῦ, θὰ ἐνθυμῶμαι αἰωνίως τοὺς λόγους σου.

Ἡ Φαίδρα ἀπέρχεται καὶ κατόπιν αὐτῆς ὁ Αἰθίοψ. Τότε ὁ Θησεὺς προσβλέπει μετ' ἀπελπισίας τὴν Ἀλκυόνα κυλιομένην εἰς τὸ αἷμά της. Ἡ τα-

λαίπωρος νέα ἀνέπνευεν εἰσέτι, στρέφει τὰ ὑπὸ τοῦ θανάτου θολωθέντα ὄμματά της πρὸς αὐτὸν καὶ ὕστερον πρὸς τὸν Μελάνιππον. Ὁ Θησεὺς ἐννοήσας τὴν ἄφωνα καὶ τὴν ἰκεσίαν, ἐπιθέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μελάνιππου καὶ ἀνακράζει.

— Ἀλκυὼν, ἂν δύνασαι ἀκόμη νὰ ἀκούσῃς τὴν φωνήν μου, ἄκουσον τὸν ὄρκον τοῦτον «ὁμνῶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τοὺς καταχθονίους θεοὺς, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψω τὴν νύον μου. Θὰ τὸν ἀναδείξω παντοδύναμον ἡγεμόνα καὶ θὰ πράξω ὑπὲρ αὐτοῦ πολὺ περισσώτερα ὅσων σοὶ ὑπέσχεθην, Ἀλκυὼν, διότι ἡ πρὸς αὐτὸν στοργή μου θὰ αὐξάνῃ διὰ τῆς ἀναμνήσεώς σου!

Ἀναπαύσθητον μευδίαμα ἐφώτισε στιγμιαίως τὸ ὄχρον πρόσωπον τῆς θνησκούσης, ἀνασηκόνε-
ται, ὀλίγον καὶ τείνει τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν Μελάνιππον· καταβλήθεισα ὅμως ἀπὸ τὸν ὕστατον τοῦτον ἀγῶνα, ἐπαναπίπτει πάλιν καὶ ἐκπνέει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Θησεῦς.

A. DE TANOUARN.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΒΡΑΪΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΕΝ ΚΡΑΝΙΟΝ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτον ἄνθρωπος ἰδιότροπος· ἀντὶ νὰ μένῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαόν του, ἐπολέμει τοὺς γείτονάς του, καὶ ἀφροῦ διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του δυνάμεως καὶ τῆς στρατιωτικῆς του δεξιότητος ἐνίκη ἕνα βασιλέα, ἔτρεχεν εὐθὺς νὰ καθυποτάξῃ ἕτερον. Βασιλεῖς τινες βλέποντες ὅτι ἡ ἀντίστασις των ἦτον ἀνωφελής, παρέδιδον τὸ βασιλείον των χωρὶς νὰ καταβάλλωσι προσπάθειαν ἀμύνης· ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠρέσκετο εἰς τοῦτο, καθότι εἰς τὸν πρῶτον ἀντισταθέντα αὐτῷ ἔδωκε βασιλείον διπλάσιον ἐκείνου, ὅπερ τοῦ ἀφῆρσεν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ Ἀλέξανδρος ἦτον ἀκόρεστος οὐχὶ ἀπὸ κράτη καὶ δεσποτεῖν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγνωστοῦ εἰδος φιλοδοξίας. Ἐδοκίμαζε διψᾷ ἀκατανόητον· ἦν ἐξήγησε νὰ θεραπεύσῃ κηρύττων ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Διὸς, τοῦ μεγίστου θεοῦ τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἐπανήρχησε δὲ τὴν πορείαν του οἰστρηλατούμενος ἀπὸ ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν. Μίαν τῶν ἡμερῶν διελθὼν ἐρημὸν τινα χώραν μετὰ τοῦ στρατεύματός του, ἔφθασεν εἰς τὸ χεῖλος ποταμοῦ τοῦ ὀποίου τὰ ὕδατα τό-

σον ἦσαν καθαρὰ καὶ διαχυγῇ, ὥστε διήγειρον τὸν γενικὸν θαυμασμόν· ἰχθύς θαυμασίου κάλλους ἐκολύμβων ἐν αὐτῷ, τινὲς ἦσαν κόκκινοι ὡς τὸν χρυσὸν τῆς Ὀφείρας, ἔστροι λευκοὶ ὡς τὴν χιόνα τοῦ Λιβάνου, ἄλλοι κυανοὶ ὡς τὸν σάφειρον, ἄλλοι πράσινοι ὡς τὸν σμάραγδον καὶ ἄλλοι στίλβοντες ὡς κρύσταλλον. Μολονότι δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς πείνης, ἐστάθη ὁμῶς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θέαν ταύτην, βυθισμένος εἰς ἑκστασιν ἐπὶ τέλους ὁμῶς διέταξε νὰ ἀγρεύσασιν ἐκ τῶν ἰχθύων τούτων, καὶ νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ διὰ τὸ δεῖπνον του.

Οἱ ἰχθύς μὴ ἔχοντες παντάπασιν γνῶσιν τοῦ δόλου, ἅμα τὸ ὀρμίδιον ἐβυθίσθη, ἔσπευσαν ἅπαντες πρὸς τὸ δολερὸν ἄγκυστρον· ἀλλ' ἡ βία τῶν αὐτῶν τοὺς ἐμπόδισε νὰ τὸ φθάσωσι, καὶ ἔμεινε ἄθικτον ἐν μέσῳ ὕλου τοῦ πλήθους αὐτῶν. Ἀπεσύρθησαν ὕστερον ἅπαντες ὡς διὰ νὰ κάμῃσι συμβούλιον, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ ὠραιότερος ὅλων τῶν ἰχθύων ἐπλησίασεν ἡσύχως τὸ ἄγκυστρον, ἐδάγκασε καὶ συνελήφθη.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Ἀλέξανδρος ὡς ἐκ τῆς μεγάλης του πείνης δὲν ἔδωκε προσοχὴν μεγάλην εἰς τὸ γεγονός τοῦτο, καὶ διέταξε νὰ μαγειρεύσῃσι τὸν ἰχθύν· ἀλλ' ὅταν ἐγεύσθῃ αὐτὸν, τόσῳ πολὺ τοῦ ἥρεσεν, ὥστε ἠθέλησε νὰ φυλάξῃσι τὸ λοιπὸν διὰ τὸ πρόγευμά του, καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτηται διὰ τὸ ὅποιον εἶδε γεγονός. Μὴ δυνήθεις νὰ λύσῃ ὁ ἴδιος τὸ αἰνίγμα τοῦτο, προσεκάλεσε τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς,

«Πῶς ὀνομάζεται ὁ ποταμὸς; τοῖς εἶπεν, διατί τὰ ὕδατά του εἰσὶ τόσον διαχυγῇ; διατί οἱ ἐν αὐτῷ ἰχθύς εἰσὶ τόσον ὠραῖοι, τόσον νοητικοὶ ἢ ἀνόητοι; καὶ τέλος διατί ὁ βασιλεὺς τῶν προσέφερεν ἑαυτὸν διὰ τὸ δεῖπνον μου; Ὁ Θαλῆς, εἰς τῶν σοφῶν, ἀπήντησε· «Μέγιστε Ἀλέξανδρε, διὰ νὰ λυθῶσι τὰ ζητήματα ταῦτα, ἀνάγκη νὰ γευθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἰχθύν».

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος μειδιῶν, καθὼς σοφὸς δὲν στερεῖσαι πνεύματος· γευθήτε λοιπὸν, ἀλλὰ δόσατέ μοι κατὰλληλον ἀπάντησιν.

Οἱ σοφοὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου εὐρέθησαν εἰς τὴν αὐτὴν ἄνοιαν· ὁ Ἀλέξανδρος ἀγανακτῶν ἔγραψεν εἰς τὸν φίλον του, τὸν μέγαν Ἀριστοτέλην, νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὰ διατρέξαντα. Μετὰ τινὰ δὲ καιρὸν ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν.

«Μέγιστε Ἀλέξανδρε, ἐν τῷ παραδείσῳ ἔχει ὁ ποταμὸς τὰς πηγὰς του, τὸ δὲ φέροσιμον τοῦ ἰχθύος εἶναι μῆνυμά τι, ὅπερ ἴσια ἴσια δὲν πρέπει

νὰ παρατρέξῃς».

Ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἠγέρθη ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐκοινοποίησεν ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἀναπεράσῃ τὸν ποταμὸν, ὅπως ἴδῃ τὸν παράδεισον, ὁ δὲ στρατὸς νὰ στρατοπεδεύσῃ ἀναμένων τὴν ἐπάνοδόν του.

Μετὰ ἑπταήμερον πορεῖαν ἔφθασεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐνώπιον τῆς πύλης τοῦ παραδείσου, καὶ εἶδε τὸν Ἀβραάμ ὅστις τὸν ἐθεώρει μετὰ περιεργείας· ὁ Ἀλέξανδρος διηγήθη εἰς τὸν πατριάρχην τὸ συμβάν, ἐνεκα τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον. Ὁ Ἀβραάμ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν τῷ ἐδειξε κεφαλὴν νεκροῦ.

«Ἡ κάρα αὕτη δὲν δίδει ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου», ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ὁ Ἀβραάμ ἀπεμακρύνθη ἐν σιωπῇ ἀνασειῶν τοὺς ὤμους του.

«Ἐγώ, ἀνεφώνησεν ὀργίλως ὁ δορυκτῆτωρ, θέλω λάβει λοιπὸν πὸ κρανίον τοῦτο, διὰ νὰ δείξω εἰς τὰ ἔθνη, ὅτι τὸ ἀσημότερον ὅλων τῶν λαφύρων μου εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐσήκωσα ἀπὸ τὸν παράδεισον».

Ἐκίνησεν ὅθεν πρὸς τὸ στρατοπεδον, πλὴν ὅσον ἐπλησίαζε τόσον τὸ κρανίον ἐγίνετο βαρύτερον, καὶ ὅτε φθάσας ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν του ἠθέλησε νὰ δείξῃ αὐτὸ, τὸ βάρος του εἶχε τοσοῦτον αὐξήσῃ, ὥστε κατέστη ἀδύνατον εἰς αὐτὸν νὰ τὸ κρατῇ πλέον εἰς χεῖράς του· διέταξεν ὅθεν ἓνα τῶν ἀξιωματικῶν του νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, ἀλλ' οὐ μόνον οὗτος δὲν ἠδυνήθη, ἀλλ' οὔτε μία λεγεὼν ὕστερον, οὔτε ὁ στρατὸς ὁλόκληρος μετὰ ταῦτα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔγραψεν ἐκ νέου πρὸς τὸν Ἀριστοτέλην ζητῶν ἐξήγησιν· ἡ δὲ ἀπάντησις τοῦ σοφοῦ τοῦτου εἶναι ἡ ἐξῆς· «Μέγιστε Ἀλέξανδρε, θέσον χειροβολὴν χώματος ἐπὶ τῆς νεκρᾶς κεφαλῆς καὶ τότε θέλει δυνήθῃ ἐν παιδίον νὰ κρατῇ αὐτήν». Ἐδοκιμάσθη καὶ τοῦτο, καὶ ὁ τοῦ θαύματος! οἱ λόγοι τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαλήθευσαν.

— Ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο; εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος σκεπτικὸς γενόμενος.

— Μέγιστε Ἀλέξανδρε, ἀπεκρίθη ὁ ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολὴν, ὁ Ἀριστοτέλης ἔχει προσθέσει τὰς ἐξῆς λέξεις· «χειροβολὴ χώματος ἐπὶ τοῦ μεγάλτερου κρανίου, καθίσταται τὸ κρανίον κοινόν».